

Dosarul nr. 3ra-533/22

2-19138370-01-3ra-11052022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. A. Paniș)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Minciuna, V. Negru, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

13 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Iurie Bejenaru

Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de avocatul Valeri Astafiev, în interesele lui Oleg Pavliușcenco,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Oleg Pavliușcenco împotriva Serviciului de Informații și Securitate cu privire la obligarea anulării refuzului de restabilire în funcția deținută,

împotriva deciziei din 09 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Oleg Pavliușcenco și a fost menținută hotărârea din 11 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă:

La 22 august 2019, Oleg Pavliușcenco a înaintat acțiune în instanța de contencios administrativ împotriva Serviciului de Informații și Securitate cu privire la obligarea anulării refuzului de restabilire în funcția deținută anterior.

În motivarea acțiunii reclamantul a relatat că, la 22 iulie 2019, a depus un raport către directorul Serviciului de Informații și Securitate, prin care a solicitat anularea ordinului emis de către autoritatea respectivă în ianuarie 2019, privind suspendarea sa din funcție. Temei pentru emiterea ordinului în cauză servind faptul implicării lui Oleg Pavliușcenco, la 22 decembrie 2018, în afara orelor de serviciu într-un accident rutier și raportul acestuia către conducerea Serviciului de Informații și Securitate din 24 decembrie 2018, referitor la evenimentul menționat. În urma acestui accident rutier, de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de Poliție Râșcani, a fost inițiată cauza penală nr.xxx, pe faptul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.xxx Cod Penal. Oleg Pavliușcenco a fost recunoscut bănuit, iar ulterior pus sub învinuire în cauza penală menționată. Cauza penală la moment se examinează la Judecătoria Drochia, sediul Râșcani.

În argumentarea solicitării a indicat că, din partea organului de urmărire penală nu a parvenit în adresa Serviciului de Informații și Securitate un demers privind suspendarea din funcție. Însă, la 08 august 2019, cu nr.18/725, către șeful Centrului

antiterorist al Serviciului de Informații și Securitate, a fost remisă nota de serviciu a Direcției juridice al Serviciului de Informații și Securitate, pe marginea raportului înaintat de către Oleg Pavliușenco.

A apreciat nota de serviciu menționată supra, ca una ilegală și neîntemeiată. Potrivit pct.52 al Hotărârii Curții Constituționale nr.6 din 03 martie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a art. 53 lit. c) al Legii nr.158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statul funcționarului public și art. 76 din Codul muncii, suspendarea provizorie din funcție se dispune atunci când săvârșirea de către salariat a unei infracțiuni intenționate l-ar face incompatibil cu exercitarea funcției, aceasta fiind o măsură de protejare a intereselor instituției în care este angajat, față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale unei fapte penale, prin prevenirea săvârșirii de noi fapte similare și pe cale de consecință pentru păstrarea prestigiului instituției. Scopul pentru care a fost reglementată posibilitatea suspendării contractului individual de muncă, în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, este acela ca angajatorul să împiedice salariatul ca în exercitarea atribuțiilor de serviciu pe care le are să mai continue să săvârșescă fapte de natura celor pentru care este cercetat penal și să-l împiedice să producă prejudicii. În plus, prevederile în cauză tind la protejarea intereselor angajatorului ori a instituției în care își desfășoară activitatea salariatul. Or, în pct.94, Curtea menționează că, simplul fapt că persoana a fost recunoscută în calitate de bănuit pentru săvârșirea unei infracțiuni extrinsecă raporturilor sale cu activitatea profesională pe care o desfășoară și autoritatea publică din care face parte nu poate constitui drept temei pentru suspendarea raporturilor de serviciu.

Totodată, reclamantul a remarcat că prevederile art. 27 lit. c) al Legii nr.170 din 19.07.2007 privind statutul ofițerului de informații și securitate și prevederile pct.12 subpct.2) al Regulamentului cu privire la unele reglementări ce țin de asigurarea financiară a ofițerilor de informații și securitate, afectează principiul prezumției nevinovăției și contravin prevederilor art.6 alin.2 al CEDO.

Urmare a celor relatate, reclamantul a menționat că suspendarea din funcție se răsfrânge negativ asupra posibilității de întreținere a familiei și este în contradicție cu principiul nevinovăției, deoarece numai instanța de judecată se poate pronunța în acest sens, iar examinarea acestui caz complex va dura o perioadă nedefinită, punându-l în situație economică dificilă, deoarece nu mai poate să se angajeze în alt serviciu.

La 14 iulie 2020, reclamantul a depus o cerere de concretizare prin care a solicitat obligarea Serviciului de Informații și Securitate de a anula decizia privind refuzul în restabilirea în funcția deținută, expusă în nota de serviciu a Direcției juridice cu privire la ordinul nr. xxx din 28.01.2019 de eliberare din funcția deținută și trecerea la dispoziție (f.d.52).

Prin hotărârea din 11 martie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 107,113-119).

La 25 martie 2021, avocatul Valeri Astafiev, în interesele lui Oleg Pavliușenco, a depus apel nemotivat, iar la 24 iunie 2021, apel motivat împotriva hotărârii din 11

martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii cu emiterea unei noi decizii privind admiterea acțiunii (f.d. 111,129-143).

Prin decizia din 09 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Oleg Pavliușcenco și a fost menținută hotărârea din 11 martie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani.

În consolidarea soluției s-a reținut că în privința lui Oleg Pavliușcenco a fost inițiată o cauză penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit.b) Cod penal, care se află în examinare la Judecătoria Drochia, sediul Râșcani. O soluție definitivă ce ar permite restabilirea lui Oleg Pavliușcenco, în funcția deținută, nu a fost emisă pe caz.

Astfel, Completul judiciar s-a aliniat argumentului instanței de fond care a conchis că autoritatea publică pârâtă, întemeiat a refuzat restabilirea lui Oleg Pavliușcenco, în funcția deținută. Temei legal de restabilire a acestuia în funcția deținută, nu este.

Totodată, a stabilit că aplicarea de către Serviciul de Informații și Securitate, a prevederilor art.27 alin.(1) lit. c) din Legea nr.170 din 19.07.2007 privind statutul ofițerului de informații și securitate sunt întemeiate, fapt menționat și de Curtea Constituțională în decizia nr. 147 din 17 decembrie 2020 privind excepția de neconstituționalitate a unor dispoziții din Legea nr.170 din 19.07.2007 privind statutul ofițerului de informații și securitate și din Regulamentul cu privire la unele reglementări ce țin de asigurarea financiară a ofițerilor de informații și securitate (f.d.91-97).

Cu privire la norma procesual penală invocată de apelant, și anume art.200 alin. (3) Cod de procedură penală, instanța de apel a menționat că, în cazul din speță, nu a fost aplicată instituția suspendării din funcție, ci instituția trecerii la dispoziție conform prevederilor Legii nr. 170 din 19.07.2007. Iar, art. 27 alin. (1) lit. c) al Legii nr. 170 din 19.07.2007, care stabilește imperativ trecerea la dispoziție a ofițerului de informații în privința căruia este pornită urmărirea penală până la soluționarea definitivă a cauzei penale. Astfel, art. 27 alin. (1) lit. c) al Legii nr. 170 din 19.07.2007, nu urmează a fi privit separat, dar în coraport cu alte dispoziții ale legii respective.

În acest context, instanța a reținut că trecerea la dispoziție presupune eliberarea din funcție a ofițerului de informații, cu menținerea acestuia în serviciul special. Or, fiind trecut la dispoziție, ofițerului de informații i se menține dreptul de a fi numit, ulterior, într-o funcție egală sau superioară, conform art. 24 al Legii nr. 170 din 19.07.2007. Trecerea la dispoziție nu este o sancțiune, dar un mecanism de gestionare a carierei ofițerului de informații concomitent cu soluționarea problemelor Serviciului în contextul gestionării personalului.

Astfel, analizând circumstanțele de fapt ale speței în raport cu normele legale citate mai sus, instanța de apel a concluzionat asupra temeiniciei soluției fondului de respingere ca neîntemeiate a acțiunii înaintate de Oleg Pavliușcenco, așa cum, argumentele expuse în acțiunea depusă au un caracter declarativ, fiind combătute prin înscrisurile cauzei și normele legale aplicabile speței.

De către instanța ierarhic inferioară nu a fost reținute argumentele apelantului Oleg Pavliușenco, deoarece acesta interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar concluzia primei instanțe este rezultatul unei interpretări corecte a normelor de drept material cu aprecierea juridică cuvenită a probelor.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, a respins ca fiind neîntemeiată și critica apelantului precum că instanța de fond nu a dat o apreciere corectă probelor acumulate, ori, rolul activ exercitat de instanță, în deslușirea corectă a raportului dintre părți, este evident manifestat. Prima instanța a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristice raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic, creând participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților a dreptului la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

La 22 aprilie 2022, avocatul Valeri Astafiev, în interesele lui Oleg Pavliușenco, a depus recurs motivat.

În motivarea recursului, a reiterat argumentele de fapt și de drept expuse la examinarea cauzei în instanța de fond și apel.

A indicat că decizia din 09 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău este una formală, neîntemeiată, cu interpretarea eronată a normelor de drept material și procedural. De asemenea, nu au fost elucidate pe deplin circumstanțe importante pentru soluționarea corectă a cauzei, fapt ce a generat concluzii greșite cu privire la necesitatea menținerii în vigoare a actului contestat.

A susținut că angajatorul unilateral, după bunul său plac, fără o argumentare pertinentă cu referire la necesitatea înlăturării ofițerului de la exercitarea atribuțiilor funcționale decide eliberarea din funcție a acestuia fie când este pornită urmărirea penală, fie când acesta are statut de bănuit, învinuit sau inculpat. Practica manifestată în timp, demonstrează că factorii de decizie ai Serviciului de Informații și Securitate aplică prevederile art. 27 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 170/2007 cu privire la statutul ofițerului de informații și securitate discriminatoriu, selectiv, abuziv, după bunul său plac, în dependență de loialitate, punitate, apartenență la anumite grupuri de interes, statut. Recent, au fost obținute cazuri concrete când ofițerii de informații și securitate sunt menținuți în funcție, cu achitarea tuturor contribuțiilor salariale nu doar în calitate sa de bănuit într-o cauză penală, dar și în situația când cauza penală era examinată în instanța de judecată. Aceste situații indică cert și fără echivoc caracterul abuziv, selectiv, discriminatoriu și inequitabil a deciziilor aprobate de conducerea Serviciului.

În partea ce ține de decizia instanței de apel referitor de inaplicabilitatea prevederilor art. 27 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 170 din 19.07.2007 privind statutul ofițerului de informații în coraport cu prevederile art. 200 din Codul de procedură penală, consideră că este o concluzie greșită și neîntemeiată.

A explicat că eliberarea din funcție, trecerea la dispoziție și menținerea în serviciu au aceleași semne caracteristice unei suspendări din funcție. În ambele situații, angajatul nu este concediat. Distinct este doar faptul că, potrivit Legii nr. 170 din 19.07.2007 privind statutul ofițerului de informații și securitate, angajatul SIS este eliberat din funcția deținută și trecut la dispoziție (pentru a fi ulterior numit într-o altă funcție similară sau concediat), iar în cazul funcționarului public, funcția rămâne după el, dacă acesta nu este concediat. Mai mult ca atât, angajatul Serviciului de Informații și Securitate nu doar că este eliberat din funcție, trecut la dispoziție, dar cel mai important este lipsit de contribuțiile financiare.

În aceste circumstanțe denotă că, suspendarea provizorie din funcție este o măsură procesuală de constrângere, care constă în interzicerea provizorie motivată a învinutului, inculpatului să exercite atribuțiile de serviciu sau să realizeze activități cu care acesta se ocupă sau le efectuează în interesul serviciului public. Persoanele suspendate provizoriu din funcție i se întrerupe remunerarea muncii, însă perioada de timp pentru care persoana a fost suspendată provizoriu din funcție în calitate de măsură procesuală de constrângere se ia în calcul în vechimea generală de muncă. Suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinutul ori inculpatul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

Spre deosebire de cazul când eliberarea din funcție, trecerea la dispoziție, menținerea în serviciu, neachitarea contribuțiilor salariale are loc în urma actelor emise de procurori, judecătorii de instrucție în baza unei decizii obiective, imparțiale, argumentate, aplicarea prevederilor art. art. 27 alin. (1) lit. c) din Legea privind statutul ofițerului de informații și securitate nu poate garanta caracterul obiectiv, imparțial al deciziilor, a respectării drepturilor angajaților.

Astfel, susține că trecerea la dispoziție, neachitarea contribuțiilor salariate este și ea o măsură de constrângere, o sancțiune. Aplicarea sancțiunilor/măsurilor procesuale de constrângere față de ofițerii Serviciului de Informații și Securitate, la etapa de bănuț, învinuit încalcă grav principiul prezumției nevinovăției.

Suplimentar, constată caracterul formal și steril al deciziei instanței de apel, care nu cuprinde o motivare a tuturor argumentelor aduse de recurent în cererea de chemare în judecată.

Solicită admite cererea de recurs, casarea deciziei din 09 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău și emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă acțiunea.

În conformitate cu art.244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Conform art. 245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se

depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 09 februarie 2022, în ședință publică.

Dispozitivul deciziei a fost expediat părților prin intermediul poștei electronice la 17 februarie 2022 (f.d.203-204).

Decizia motivată din 09 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost recepționată de recurent la 05 aprilie 2022 (f.d.207).

Ulterior, la 22 aprilie 2022, avocatul Valeri Astafiev, în interesele lui Oleg Pavliușenco a prezentat motivarea recursului (f.d. 213-219).

Se reține că potrivit pct. 5 din Dispoziția nr. 5 din 2 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, prin derogare de la Capitolul VI al Legii Nr. 212 din 24-06-2004 privind regimul stării de urgență, de asediu și de război, pe perioada stării de urgență s-au stabilit următoarele măsuri specifice în domeniul justiției: 5.2 Acțiunile în contenciosul administrativ, 5.2.2 Termenele de exercitare a căilor de atac în procedurile de contencios administrativ care se suspendă de drept, aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei dispoziții, se întrerup, urmând a curge noi termene, de aceeași durată, de la data încetării stării de urgență. În cauzele care se suspendă de drept, în care au fost exercitate căi de atac până la data emiterii prezentei dispoziții, dosarele se înaintează instanței competente după încetarea stării de urgență.

Prin dispoziția nr. 13 din 31 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, au fost excluse măsurile specifice în domeniul justiției și s-a abrogat punctul 5 din Dispoziția nr. 5 din 02.03.2022, cu modificările ulterioare, a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, începând cu data de 04.04.2022.

Iar potrivit pct. 2.1 al Dispoziției nominalizate, termenele de exercitare a căilor de atac în cauzele civile, penale și de contencios administrativ care au fost întrerupte potrivit prevederilor punctului 5 din Dispoziția nr. 5 din 2 martie 2022 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova, se substituie cu termene noi, de aceeași durată, care încep a curge de la data prevăzută la pct. 2.

Astfel, deși termenul de declarare a recursului urma să curgă din 18 februarie 2022, ziua imediat următoare datei recepționării dispozitivului și urma să expire la 19 martie 2022, instanța de recurs relevă că termenul de exercitare a căilor de atac a fost întrerupt în perioada stării de urgență.

Având în vedere circumstanțele sus-menționate, ultima zi de depunere a recursului nemotivat pentru recurent a fost data de 22 aprilie 2022, ținând cont atât de data notificării dispozitivului instanței de apel, cât și perioada de întrerupere a termenelor de contestare.

În condițiile enunțate, recursul motivat datat cu 22 aprilie 2022, a fost depus în termenul legal prevăzut la art.245 alin. (2) din Codul administrativ.

La 11 mai 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 235).

La 31 mai 2022, Serviciul de Informații și Securitate a depus referință prin care și-a menținut argumentele expuse în favoarea respingerii acțiunii.

Sub aspectul admisibilității, consideră că cererea de recurs nu este motivată în sensul prevederilor art. 245 alin. (2) din Codul Administrativ. Astfel, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate de art.246 alin. (2) din Codul administrativ.

Cu referire la temeinicia cererii de recurs, a reținut că argumentele recurentului nu doar că sunt neîntemeiate, dar sunt contrare deciziei Curții Constituționale, care a stabilit clar legalitatea și modul de aplicare a instituției trecerii la dispoziție a ofițerilor de informații implicați în dosare penale (cu statut procesual).

A invocat că atât în cadrul examinării cauzei în prima instanță cât și în instanța de apel au fost minuțios examinate argumentele care au demonstrat diferența între instituția trecerii la dispoziție și instituția suspendării din funcție.

Totodată, a comunicat că Serviciul de Informații și Securitate nu a sancționat recurentul prin trecerea acestuia la dispoziție. Principiul prezumției nevinovăției nu este încălcat în acest sens, or procesul penal are ca scop protejarea persoanei, societății și statului de infracțiuni, precum și protejarea persoanei și societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârșite, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată. Astfel, garanția ofițerului de informații de a fi restabilit în drepturi salariale este stabilită în Regulamentul privind unele reglementări ce țin de asigurarea financiară a ofițerilor de informații și securitate aprobată prin Hotărârea Guvernului nr.253 din 20.04.2012.

Având în vedere cele expuse, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil, fie respingerea recursului.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei și argumentele menționate în referință, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin.(1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin.(2) din art.246 din Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de

inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct.230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct.85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct.45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141,§39).

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, §31, Seria A, nr.212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de avocatul Valeri Astafiev, în interesele lui Oleg Pavliușcenco.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de avocatul Valeri Astafiev, în interesele lui Oleg Pavliușcenco, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron